

коха отъ дълбокиѣ ѣ очи. Тя се хвърли на врата на левента юнанъ и така, прегърнала го, стоя дълго време, безъ да продума.

Най-после Хаджията наруши това тежко мълчание.

— Азъ отивамъ, майко... Но ти знаешъ, че не ще диря тежка печалба, а хващамъ Балкана да коля люти душмани и да се бия за свобода, че гласъ ме вика народенъ. Не мога тѣзъ изедници да гледамъ и ми омръзна окаянитѣ плачове на бедния народъ да слушамъ...

Той се наведе, цѣлуна ржка на майка си. Тя хвана красивата му глава и сложи топла майчина цѣлувка на челото му. После обърна очи къмъ иконата и дълго се моли на Богородица да закриля размирния ѣ синъ.

А той откrehна вратата и излѣзе на двора, кждето кучето се умилкваше около навущата му, за да си вземе сбогомъ. После забърза по влажната улица и се намѣри край града. Тукъ орловитѣ му очи съзрѣха блѣсъци на огньове къмъ „Бармукъ баиръ“. Тамъ го чакаха другаритѣ му. Съ тѣхъ отсега нататъкъ той ще се носи като хвъркатъ орелъ по чукаритѣ на Балкана да брани народа отъ турски изедници и отъ тѣхнитѣ мекерета — чорбаджии...

Така Хаджи Димитъръ пое славния друмъ на бунтовникъ и на народенъ закрильникъ.

Петъръ Стжповъ

ЮНАКЪ

Въвъ зелената гора
Сашко самъ се заигра.
Тича бързъ като кошута,
въ храсталака се залута,
по скалитѣ се катери
птиче гнѣздо да намѣри.
Или долу по дерето
плиска си съ вода лицето,
щрапа въ мочура и пѣе;
а пѣкъ дѣдо му се смѣе:
— Припкай, припкай, мое цвѣте,
щомъ като държатъ нозетѣ,
пѣй и скачай до небето —
да ми порасте момчето,
че да стане здравъ и якъ,
като татко си юнакъ!

Атанасъ Душковъ